

під спільним заголовком «Старе і нове вино». Для поглиблення знань їде на рік до Віденського університету. Після закінчення Львівського університету вчителює у місцевій гімназії. Під час першої світової війни мобілізований Т. Франко захворює на тиф. Одужавши, їде у відрядження в підрозділ зв'язку на російсько-австрійський фронт. З частинами австрійців дійшов до Одеси й потрапив у полон. Працював учителем в Одесі. Згодом повернувся до Львова, де також учителював. Написав велику наукову розвідку про твір Івана Франка «Лис Микита».

Напередодні другої світової війни певний час перебував у радянській Україні, викладав у навчальних закладах. Після війни працював учителем у Станіславі, згодом переїхав до Львова, де був призначений професором Львівського університету. Багато зусиль доклав до створення літературно-меморіального музею Івана Франка, який певний час очолював. Упродовж 1950—1963 рр. — науковий працівник Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка, де завідував бібліотекою ім. Івана Франка. 1953 р. захистив кандидатську дисертацію: «Іван Франко і Борислав».

Починаючи з 1913 р. окремими виданнями вийшло дев'ять книжок Т. Франка, серед яких особливу цінність становлять його спогади «Про батька» (1956). Т. Франко — автор оригінальних віршів і переспівів, переважно римських і грецьких поетів; написав «Нариси історії римської літератури» (1921), збірки гуморесок «Вздовж і впоперек» (1965). Як франкознавець брав участь у підготовці двадцятитомного видання творів І. Франка.

Помер 13 листопада 1971 р. в Києві.

ХВОЙКО (Хвойка) Вікентій В'ячеславович

Український археолог

Народився в 1850 р. в с. Семин (нині Чеська Республіка). Закінчив комерційне училище. В 1876 р. переїхав до Росії. Проживав у Києві, працював учителем. У 90-х роках захопився археологією, почав проводити розкопки. 1893—

1903 рр. досліджував Кирилівську стоянку пізнього палеоліту на Старокиївській горі в Києві. 1896 р. відкрив перші поселення трипільської культури на Київщині. Досліджував пам'ятки бронзового і ранньозалізного віків у Середньому Подніпров'ї (Пастирське та Мотронинське городища). У 1899 р. відкрив пам'ятки зарубинецької, у 1900—1901 рр. — черняхівської культури, вивчав пам'ятки княжої доби на території Києва, Чернігівщини.

В. Хвойко активно пропагував ідею автохтонності східних слов'ян на території Середнього Подніпров'я. Був одним із засновників Київського міського музею старовини і мистецтва (тепер Національний історичний музей), в якому працював завідувачем археологічного відділу. На його честь названо одну з вулиць Києва. Найважливіші праці В. Хвойка: «Каменный век Среднего Приднепровья» (1899), «Поле погребений в Среднем Приднепровье» (1901), «Городища Среднего Приднепровья, их значение, древность и народность» (1905).

Помер 2 листопада 1914 р. в Києві.

ХОМЕНКО Варвара Григорівна

Український фольклорист
і літературознавець

Народилася 12 грудня 1916 р. в с. Вертіївка (нині Ніжинського району Чернігівської області).

Після закінчення Ніжинської педагогічної школи працювала вчителькою літератури (1933—1936) в селах Ніжинського району та Конотопа. У 1938 р. закінчила мовно-літературний факультет Ніжинського педагогічного інституту. Викладала українську літературу в Конотопському учительському інституті.

У 1947 р. В. Хоменко закінчила аспірантуру Київського педагогічного інституту і почала працювати в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР. У 1952 р. захистила кандидатську дисертацію «Частушки та коломийки на Україні в роки іноземної воєнної інтервенції і громадянської війни».